

είπεν ότι εις 8, τι ήμπορει θά του χρησιμεύσῃ.—
 'Ο *Όλύμπιος Ζεὺς* γράφει ότι θά παρευρεθῆ,
 καθώς και ἡ *Άθηναις* και ἡ *Άττικὴ Ἡμέρα*
 και ἡ *Μέδουσα*, και ἡ *Ποιμερικὴ Φλογέρα*.
 Ἐννοῖται ότι οἱ αὐτοὶ γράφουν ἐν ἐκτάσει
 και με πολὺν ἐνθουσιασμόν· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν
 ἔχω τόπον σήμερον, δὲν ἀποσπῶ μέρη ἐκ τῶν
 ἐπιστολῶν των.

Αὐτὰ μέχρι τῆς 9 Δεκεμβρίου. Εἰς τὸ προσε-
 χές φύλλον πλείοτερα.

Μὴ λυπῆσαι, καλὴ μου *Δέα*, θά εὖρηξαι νὰ
 προσηλυτισθῇ ἄλλην. Οἱ ἀπόστολοι πρέπει νὰ
 εἶνε προπάντων ὑπομονητικοί. Περιμένω τὴν
 δὴλωσίν σου ότι θά παρευρεθῆς εἰς τὴν Μεγά-
 λην Κυριακὴν, διότι δὲν ἤθελα νὰ λείψῃς.

'Ολοι μὲ διαβάξουν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ *Άγρό-
 πρου Φάρου*, ἀπὸ τοῦ μπαμπᾶ, μέχρις αὐτοῦ,
 ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ μικρότερος ἀπὸ δλους, δηλαδὴ ὁ
 δέκατος! Τί εὐτυχία!

Μὰ ποῖοι νὰ ἦσαν αὐτοὶ οἱ μικροί, *Εὐαίσθη-
 τος Καρδία*, πού ἐβόωναν ἀπὸ μίαν ταράτσαν
 ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πραστείου τὸ ἄνομά σου και τὸ
 ψευδώνυμόν σου; Περιεργὸν πὸς διαδίδονται τὰ
 ψευδώνυμα!

'Οχι, *Μιρόταυρε*, δόξα τῷ Θεῷ δὲν ἔπαθα
 τίποτε ἀπὸ τὴν καταγίδα. Σ' εὐχαριστῶ διὰ
 τὸ τῶσον ἐνδιαφέρον.

'Ελλην *Σταγαρέλε*, αὐτὸ θά εἶνε τοῦ λοι-
 ποῦ τὸ ψευδώνυμόν σου. Νά, τὸ βλέπεις
 και εἰς τὸν Ρεμβασμόν τοῦ *Άνανία*... Καλὲ
 σὺ, βλέπω, ἀγόρασες ὀλόκληρον χαρτοπωλεῖόν!
 Καὶ ἔμαθα ότι δὲν δίδεις χαρτὴ εἰς κανένα...
 Καὶ σὺ, μικρούλα, πού μου γράφεις διὰ πρῶ-
 τὴν φοράν, θά λέγῃσαι *Σαγταγὴ Κούκλα*. Σ'
 ἀρέσαι; Γράψε μου ὅσον ήμπορεῖς συχνότερα.

Νά και ὁ *Χρυσὸς Στάχυς*! Πόσον καιρὸν
 εἶχε νὰ μου γράψῃ! Τώρα ὅμως θά μου
 γράψῃ τακτικώτερον· μὴ τὸ ὑπόσχεται.

'Καλὴ μου *Διάπλασις*—μού γράφει ἡ *Λευκὴ
 Πεταλούδα*.—ὅταν συλλογίζομαι ότι πρῶτα
 δὲν σε ἐγνώριζα, ἀπορῶ και λέγω πὸς ἔκαμνα
 χωρὶς ἐσέ! Πὸς μου ἤρρεσαν αὐτὸ!

'Η *Πετρόδης Παράλια* μου εὖχεται νὰ
 ἔχω ἐπέτος διπλάσιους συνδρομητάς ἀπὸ τὸ πα-
 ρεθὸν ἔτος. Κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐλπίζω, καλὴ μου
 φίλη, χάρις εἰς τὸ *ἔσπαθωμα* τῶν ἀγαπητῶν μου.
 Θαυμασία ἡ χάρις πού μου ἔστειλες, *Λευκὸν
 Ρόδον*, και σ' εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ. Πὸς ἤθελα
 νὰ σ' ἔβλεπα με τὴν ὠραίαν ἐνδυμασίαν τοῦ
Άλφραβήτου.

Χαίρω πολὺ, *Μάχη τοῦ Μαραθῶνος*, πού
 ἔγενεος καλὰ και θά μου γράψῃς τώρα συχνά.
 Πίστευσε ότι θά μου προτείνῃς τὴν μεγαλύτεραν
 εὐχαριστήσιν.

Τὴ ὠραία ἡ ἐπιστολὴ σου, *Δὸν Κιχῶν*!
 Καὶ πόσῃ ἀγάπῃ φανερῶναι!... Ὡ, σ' εὐ-
 χαριστῶ πολὺ, καλὴ μου φίλε.

Βεβαίως, *Μπουμπουλίνα*, ὅσα μέλη τῆς οἰ-
 κογενείας κάθε συνδρομητοῦ μου θέλουν, ήμπο-
 ροῦν νὰ παρευρεθῶν εἰς τὴν Μεγάλην Κυριακὴν.

Σὲ συγχάρω, *Ταπεινὸν Ἴορ*, διὰ τὸ τῶσον
 εὐγενὴ και ὠρατὸ σου αἰσθήματα. Πραγματικῶς
 ἡ δωρεὰ ὅταν γίνεται ἐκ τοῦ ὑστερήματος ἔχει
 ἀσυγκρίτως μεγαλύτεραν ἀξίαν.

Πὸς λυπᾶται ὁ *Ζαχαρίας*, πού δὲν εἶνε εἰς
 τὰς *Άθηνάς*, διὰ νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν Μεγά-
 λην Κυριακὴν. Τὸ ἐπρωτιμῶσε αὐτό, λέγει,
 παρὰ νὰ του ἔκαμαν δῶρα χιλίων δραχμῶν.
 'Ε, τί νὰ γίνῃ!

Ἀκόμη δὲν ὠρίσθη, *Δεκαπενταετῆ Πλοίαρ-
 χε*, ἡ ἡμέρα τῆς Μεγάλης Κυριακῆς. Ἴσως
 γίνῃ κατὰ τὰς *Άποκρῆς*. Ἔως τότε γίνονται
 δεκατὶ δηλώσεις.

Βεβαίως *Μικρὸν Γέρον*, (τὸ ψευδώνυμόν σου
 δεκτὸν) εἶσαι πολὺ μικρὸς και δὲν περιμένω
 «μεγάλαι πράγματα» περιμένω ὅμως νὰ μου
 γράψῃς τακτικά!

Γαλῆν τῆς Ψυχῆς, δεκτὸν τὸ νέον ψευ-
 δώνυμόν σου, μὴ ἀρέσει δὲ πάρα πολὺ.

Χαριέστατον τὸ ἐπεισόδιον πού μου διηγεῖσαι,
Ζαχαρία. Ἀλλὰ σοῦ ἀπήγγησα εἰς τὴν προη-
 γουμένην σου ἐπιστολῇ. Πὸς, δὲν το εἶδες;

Φίλτατε *Ν. Ίατρῆ*, τὰ φυλλάδια παραδίδον-
 ται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὴν ἰδίαν πάντοτε ἡμέ-
 ραν. Μόνον τὸ διπλοῦν φυλλάδιον ἐβράδυνε δύο
 ἡμέρας, διότι εἶχε πολλὴν ἐργασίαν. Ὅθεν ἡ
 ἀταξία προέβηκε ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖον.

Εὖγε, χαριτωμένον μου *Μεσολογγιτάκι*.
 Ἐδιδασκες τὸ καλλίτερον δῶρον: «μίαν συν-
 δρομὴν εἰς τὴν Διάπλασιν διὰ τὸ 1897.»

'Η ἀνθοδέσμη τῶν καλῶν μου φίλων πλουτι-
 ζεται σήμερον και με μίαν *Καμέλιαν*. Αὐτὸ
 τὸ ψευδώνυμόν σου ἐξέλεξα, ἀγαπητὴ μου. Νά
 μου γράψῃς.

Πὸς ἔμαθες τόσα ψευδώνυμα, ἀγαπητέ μου
Άρη; Τρομερὸς εἶσαι και σὺ!

Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ, μὰ πάρα πολὺ, *Καρχα-
 ρία τοῦ Φαλήρου*, διὰ τὴν γενναίαν προσφο-
 ράν σου. Ἀλλ' ἂν ταξιδεύσω τὸ καλοκαίρι,
 πὸς θά ἐκδίδεται τὸ φύλλον μου;—Νὰ ἰδοῦμεν
 τέλος πάντων!

Δροσερὸν Πήλιον, θά τροποποιήσω ὀλίγον
 τὴν εὐγενὴ πρότασίν σου και θά τὴν δημοσιεύ-
 σω. Περιμένε ὀλίγον.

Εἶπα εἰς τὴν Πίσσαν ότι τὴν εὖχεσαι ἕνα
 χονδρὸ ποντικᾶκι διὰ τὰ Χριστούγεννα, καλὴ
 μου *Άγεμῶν*. Ἦθελα νὰ ἦτο δυνατόν νὰ
 παρευρεθῶν εἰς τὴν Μεγάλην Κυριακὴν μου και
 οἱ ἐκτός τῶν *Άθηνῶν* φίλοι μου. 'Ε, ὅσοι ήμ-
 ποροῦν ἄς ἔλθουν.

Γενναῖο Καλλικρατίδα, σὲ παρακαλῶ πολὺ
 νὰ ἐκλέξῃς ἐν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι τὸ νέον
 πού μου προτείνεις δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ. Εἰς
 δια τὰ ἄλλα πού μου γράφεις, σου ἀπαντῶ ναί.
 Φίλησέ μου τὸ *Δαιμονάκι*. Περιμένω νὰ μου
 γράψῃ ὁ νέος μου φίλος *Πετρόγγελος*.

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ συμφωνοῦν, φίλτατε *Ά.
 Οικονομίδη*, με τὰς δημοσιευομένας. Ἀλλ' εἰς
 τοιαύτας περιπτώσεις πού σημειώνει, γίνεται
 κάποια δικαία ἐξαιρέσις.

Νά και ἡ *Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας*! Ἐμὲ
 ἐπρωτιμῆσε πάλιν ὡς δῶρον πρωτοχρονιάτικον.
 Εὖγε τῆς!

Φίλτατε *Άλέξανδρε Ἀλεξανδρίδη*, τὸ ψευ-
 δώνυμόν πού μου προτείνεις τὸ ἔχει ἤδη ἕλλος
 φίλος μου, ὅστε διάλεξε κανὲν ἄλλο και γράψε
 μου· διότι θέλω πολὺ νὰ μου γράψῃς. Ἀκουσε;
 Ἡ Μεγάλη Κυριακὴ τὰ γίνῃ και περιμένω
 τὴν δὴλωσίν σου.

'Ω, πόσον μὰ πόσον ἐχάρην πού εἶδα πάλιν
 ἐπιστολὴν με τὸ γραφικατάκι σου, *Ἄετὲ τῶν
 Ὁρέων*! Ἀκούς ἐκεῖ νὰ μελνῃς 42 ἡμέρας κλι-
 νήρης! Τὸ συλλογίζομαι και φρίττω.

Άργυρὰ Πανσέληνος, σοῦ ἀρέσει τὸ νέον
 σου ψευδώνυμον, καλὴ μου φίλη; Περιμένω
 τώρα νὰ μου γράψῃς συχνότερα.

Μὰ τί χαριτωμένον τὸ γραμματάκι σου, *Αἰ-
 θρῆς Ὀυρανέ*! Σὲ εἶδα θταν τὸ ἔσπερες εἰς τὸ
 γραφεῖόν μου· ἔτσι μικρούτσικος και νὰ γράψῃς
 τόσον εὐμορφα; Μπράβο, παιδί μου.

Τὸ ἔσπαθωμα.—Ἐξεσπάθωσε και τὸ *Κῆμα
 τοῦ Εὐδείνου* και μου ἔκαμαν εὐθὺς ἀμέσως
 ἕνα συνδρομητὴν· ἐξεσπάθωσε και τὸ *Ταπεινὸν
 Ἴορ* και κάμνει τὰδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ μ' εὐ-
 χαριστήσῃ· ἐξεσπάθωσε και ὁ *Οιδίπους Τύραν-
 νος* και ἐργάζεται πυρετωδῶς ἐξεσπάθωσε και ὁ
Γενναῖος Καλλικρατίδας και κάμνει θαύματα·
 ἐξεσπάθωσε και ἡ *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου* και
 μου ἔκαμε τρεῖς συνδρομητάς· ἐξεσπάθωσε και ἡ
Πέτρα Σκανδάλου· ἐξεσπάθωσαν εἰς τὰ γερά
 και ὁ *Φιλόπατρις Ἑλλην*· και ἄλλοι ἀκόμη
 πολλοί, πολλοί, οἱ ὁποῖοι μου ἔστειλαν ἤδη
 ἄλλος ἀπὸ ἕνα, ἄλλος ἀπὸ δύο, ἄλλος ἀπὸ τρεῖς
 συνδρομητάς. Ὅλους αὐτούς τοὺς καλοὺς μου
 φίλους τοὺς εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν τῶσῃν
 των ἀγάπην.

Ἄσπασμοι, πληροφοροῖαι.—Ὅλι-
 γοὺς ἀσπασμούς και πληροφοροῖαι θά μεταδώσω
 σήμερον, ἔλλειψαι χώρου. Ἐν πρώτοις πλῆθος
 φίλων μου συγχάρουν τοὺς κ.κ. Συρμόπουλον,
 Πάλλην και Καθβαδίαν, διὰ τὴν *Μ. Κυριακὴν*.
 — Ὁ *Άθρῖος Ὀυρανός* ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ
Λεοντοκάρδου Λεωνίδα, τὸν ὁποῖον ἀσπάζεται,
 καθώς και τὸν *Ρωμαῖὸν Κικέρωνα*, τὴν *Άττι-
 κὴν Μελισσαν* κτλ.—Ὁ πρῶν *Παρθὸς Τσι-
 ρος* με παρακαλεῖ νὰ εἶπω εἰς τὴν *Ναυσοπού-
 λαν* ότι δὲν εἶνε ἀπαραίτητον νὰ τὸν μάρῃ.—
 Ὁ *Γενναῖος Καλλικρατίδας* ἀσπάζεται τὴν
Ναυσικῶν, τὴν *Μαργαρίταν* και τὸν *Μπερ-
 τῶλλον* τὸ *Δαιμονάκι* ἀσπάζεται τὸν ἀληθινόν
 του συνάδελφον, τὸ *Άρχιζιζάνιον*.—Ἡ *Λευκὴ
 Πεταλούδα* ἀσπάζεται τὴν *Καρδέριναν*, τὴν
Άθραν τοῦ Φαλήρου κτλ.—Ὁ *Άρης* ἀσπάζ-
 ζεται τὸν *Λευκὸν Κρίνον*, τὸν *Λεοντοκάρδον
 Λεωνίδα* και τὴν *Βασιλίαν τῶν Ἄκρων*,
 ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ *Τικ-Τάκ*.—*Μυροδόλος
 Ρόδη*, μάθε ότι ἡ πρῶν *Μαρουσιώτισσα* ἔμαθε
 τὸνομά σου.—'Ενα πουλάκι μου εἶπεν ότι ἡ
Μαργαρίτα εἶνε ἡ πρώτη τῆς τάξέως τῆς.—Ὁ
Δεκαπενταετῆς Πλοίαρχος ἀσπάζεται τὴν *Ποι-
 μερικὴν Φλογέραν*, τὴν *Μαργαρίταν* και τὴν
Γῆν τῆς Ἑλλάδος.—Ὁ *Ζαχαρίας* παρακα-
 λεῖ τὸ *Δροσερὸν Πήλιον* και τὸν *Άνδρέϊον
 Σουλιώτην* νὰ μὴ φανάζουν εἰς τοὺς δρόμους
 τὸ ψευδώνυμόν του.—Τὸ *Ταπεινὸν Ἴορ* εὐχα-
 ριστεῖ τὸ *Άρχιζιζάνιον* διὰ τὰς προστατευτι-
 κάς του διαθέσεις, ἀλλὰ ἄς ἡσυχάζῃ, διότι δὲν
 ἔχει ἀνάγκην· ζητεῖ δὲ τουλάχιστον τὰ ἀρχικά
 τῆς *Κεραλληρικῆς Ἄδρας*.—Ἡ *Μπουμπου-
 λίνα* ἀσπάζεται τὸν *Λευκὸν Κρίνον*, τὸν *Συρ-
 νερώδη Ὀυρανόν*, τὸν *Άνδρέϊον Σουλιώτην*
 κτλ.—Τὸ *Μπουρλότο* ζητεῖ τὰρχικά τοῦ *Μαρ-
 τείου τῶν Δελφῶν*.—Ἡ *Μάχη τοῦ Μα-
 ραθῶνος* ἀσπάζεται τὴν *Ναυτοπούλιν* και ζητεῖ
 τὸ ὄνομα τῆς *Άγεμῶνης*.—Τὸ *Λευκὸν Ρόδον*
 γλυκοφιλεῖ τὸν *Λευκὸν Περιστέρακι* και ἐρωτᾷ
 τί γίνεται ἀσπάζεται δὲ τὴν *Φιλεργῶν Χελι-
 δόνα*.—Ἡ *Πετρόδης Παράλια* ἐρωτᾷ τὴν
Λύραν τοῦ Ἄρῖνος, πὸς ἔμαθε τὸ ψευδώνυ-
 μόν τῆς και τὸ εἶπεν εἰς τὴν *Ἡμέραν τῆς Ἐ-
 λευθερίας*;—Ἡ *Μαργαρίτα* ἀσπάζεται τὴν
 πρῶν *Μαρουσιώτισσαν*, ἔχει δὲ μεγάλη παρά-
 πονα ἐναντίον 12 συνδρομητῶν μου, οἱ ὁποῖοι
 ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς και ἐξεφώνηζαν τὸ
 ψευδώνυμόν τῆς. Πῶ! πῶ!

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλάκι στέλλει ἡ *Διά-
 πλάσις* εἰς τοὺς φίλους τῆς: *Παγωμένον Ὀκει-
 ανδόν*, *Άρχιζιζάνιον*, *Άνθιμῆν Ἀργυρίαν*,
Στέφανον Κότινον, κτλ. κτλ.
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Δε-
 κμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Πάλλην και Καθβαδίαν, διὰ τὴν *Μ. Κυριακὴν*.
 — Ὁ *Άθρῖος Ὀυρανός* ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ
Λεοντοκάρδου Λεωνίδα, τὸν ὁποῖον ἀσπάζεται,
 καθώς και τὸν *Ρωμαῖὸν Κικέρωνα*, τὴν *Άττι-
 κὴν Μελισσαν* κτλ.—Ὁ πρῶν *Παρθὸς Τσι-
 ρος* με παρακαλεῖ νὰ εἶπω εἰς τὴν *Ναυσοπού-
 λαν* ότι δὲν εἶνε ἀπαραίτητον νὰ τὸν μάρῃ.—
 Ὁ *Γενναῖος Καλλικρατίδας* ἀσπάζεται τὴν
Ναυσικῶν, τὴν *Μαργαρίταν* και τὸν *Μπερ-
 τῶλλον* τὸ *Δαιμονάκι* ἀσπάζεται τὸν ἀληθινόν
 του συνάδελφον, τὸ *Άρχιζιζάνιον*.—Ἡ *Λευκὴ
 Πεταλούδα* ἀσπάζεται τὴν *Καρδέριναν*, τὴν
Άθραν τοῦ Φαλήρου κτλ.—Ὁ *Άρης* ἀσπάζ-
 ζεται τὸν *Λευκὸν Κρίνον*, τὸν *Λεοντοκάρδον
 Λεωνίδα* και τὴν *Βασιλίαν τῶν Ἄκρων*,
 ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ *Τικ-Τάκ*.—*Μυροδόλος
 Ρόδη*, μάθε ότι ἡ πρῶν *Μαρουσιώτισσα* ἔμαθε
 τὸνομά σου.—'Ενα πουλάκι μου εἶπεν ότι ἡ
Μαργαρίτα εἶνε ἡ πρώτη τῆς τάξέως τῆς.—Ὁ
Δεκαπενταετῆς Πλοίαρχος ἀσπάζεται τὴν *Ποι-
 μερικὴν Φλογέραν*, τὴν *Μαργαρίταν* και τὴν
Γῆν τῆς Ἑλλάδος.—Ὁ *Ζαχαρίας* παρακα-
 λεῖ τὸ *Δροσερὸν Πήλιον* και τὸν *Άνδρέϊον
 Σουλιώτην* νὰ μὴ φανάζουν εἰς τοὺς δρόμους
 τὸ ψευδώνυμόν του.—Τὸ *Ταπεινὸν Ἴορ* εὐχα-
 ριστεῖ τὸ *Άρχιζιζάνιον* διὰ τὰς προστατευτι-
 κάς του διαθέσεις, ἀλλὰ ἄς ἡσυχάζῃ, διότι δὲν
 ἔχει ἀνάγκην· ζητεῖ δὲ τουλάχιστον τὰ ἀρχικά
 τῆς *Κεραλληρικῆς Ἄδρας*.—Ἡ *Μπουμπου-
 λίνα* ἀσπάζεται τὸν *Λευκὸν Κρίνον*, τὸν *Συρ-
 νερώδη Ὀυρανόν*, τὸν *Άνδρέϊον Σουλιώτην*
 κτλ.—Τὸ *Μπουρλότο* ζητεῖ τὰρχικά τοῦ *Μαρ-
 τείου τῶν Δελφῶν*.—Ἡ *Μάχη τοῦ Μα-
 ραθῶνος* ἀσπάζεται τὴν *Ναυτοπούλιν* και ζητεῖ
 τὸ ὄνομα τῆς *Άγεμῶνης*.—Τὸ *Λευκὸν Ρόδον*
 γλυκοφιλεῖ τὸν *Λευκὸν Περιστέρακι* και ἐρωτᾷ
 τί γίνεται ἀσπάζεται δὲ τὴν *Φιλεργῶν Χελι-
 δόνα*.—Ἡ *Πετρόδης Παράλια* ἐρωτᾷ τὴν
Λύραν τοῦ Ἄρῖνος, πὸς ἔμαθε τὸ ψευδώνυ-
 μόν τῆς και τὸ εἶπεν εἰς τὴν *Ἡμέραν τῆς Ἐ-
 λευθερίας*;—Ἡ *Μαργαρίτα* ἀσπάζεται τὴν
 πρῶν *Μαρουσιώτισσαν*, ἔχει δὲ μεγάλη παρά-
 πονα ἐναντίον 12 συνδρομητῶν μου, οἱ ὁποῖοι
 ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς και ἐξεφώνηζαν τὸ
 ψευδώνυμόν τῆς. Πῶ! πῶ!

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλάκι στέλλει ἡ *Διά-
 πλάσις* εἰς τοὺς φίλους τῆς: *Παγωμένον Ὀκει-
 ανδόν*, *Άρχιζιζάνιον*, *Άνθιμῆν Ἀργυρίαν*,
Στέφανον Κότινον, κτλ. κτλ.
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Δε-
 κμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ἐπὶ αἰς τὴν Πίσσαν ότι τὴν εὖχεσαι ἕνα
 χονδρὸ ποντικᾶκι διὰ τὰ Χριστούγεννα, καλὴ
 μου *Άγεμῶν*. Ἦθελα νὰ ἦτο δυνατόν νὰ
 παρευρεθῶν εἰς τὴν Μεγάλην Κυριακὴν μου και
 οἱ ἐκτός τῶν *Άθηνῶν* φίλοι μου. 'Ε, ὅσοι ήμ-
 ποροῦν ἄς ἔλθουν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Δι' ἄλυσις στέλλονται μέχρι 14 Ἰανουαρίου 1897

687. Ἀεξιγρυφος.
 Ἐάν εἰς ἕνα σύνδεσμον ἀντωνυμιῶν θέσης
 ἕνα στοιχεῖον παρευθὺς μέγα θάποτελέσῃς.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπὸ τῶν Ὁρέων

688. Στοιχειόγρυφος.
 Ἄν τὸ νῆ εἰς σῆμα τρέψῃς
 χωρὶς πρῶσιν κακῆν,
 ἄνθος τι θά καταστρέψῃς
 κάμνων νῆσον Τουρκικὴν.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἄδρας τοῦ Φαλήρου

689-690 Μεταμορφώσεις.
 1, Ὁ *Κῆθος* δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Ράμβος*.
 2, Ὁ *Βίωρ* δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Ἄλιωρ*.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πέτρας Σκανδάλου

691. Διπλῆ ἀκροστιχίς.
 Τὰρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
 ἀποτελοῦσι τὸνομα βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας, τὰ
 δὲ δευτέρα ὄρους.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου

692. Ἑλλητισύμφωνον.
 Η-ευία-αευ-η-αηιοη-οισαι-η-ηα-ααιηη-
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνόπουλου Γυβέτου

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνεπιτάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ἄς τὸ κατ' ἰσοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμά, ἀλλήθει παρασχῶν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπαρξέας,
 και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ἄς ἀνάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίρους.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκαστοῦ μηνὸς
 και εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Αἰῶλου, 119, ἐναντι Χρυσοσηκλιωτιστικῆς

Περίοδος Β'—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Δεκεμβρίου 1896

Ἔτος 18ος.—Ἀριθ. 52

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΒΕΡΝ
 ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜ

τὴν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν ἕως τὴν ἔκαστον ἢ ἐμφάνισιν τοῦ Γιάννη με σπολὴν καραθινοφόρου ἰταλοῦ. Πόσον ἐφαίνετο μελαγχολικός καὶ ἀρηρημένος...

Φωναὶ τρόμου ὀξεῖαι ἀντηχοῦν τότε ἀπὸ τὰ παρασκήνια. Ὁ Ἀλέκος ὄρμα καὶ χάνεται εἰς τὰ βάθη τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ...

Καὶ εὐθὺς ἀμέσως παρουσιάζεται εἰς τὴν σκηνὴν ὁ Φρακάσαρ ὁ ἀρχιληστής. Πόσον εἶνε τρομερός! Ὁλόκληρος συμμόρια τὸν ἀκολουθεῖ χειρονομοῦσα...

Ὅταν ἄλλοτε ὁ Κασκαμπὲλ περιεστάνε μόνος τὸν ὀλόκληρον τὴν συμμορίαν, αὐτὸ ἦτο κάπως εὐκολώτερον. Ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος, ἡ μήτηρ των, ἡ ἀδελφὴ των...

Ὅταν ἄλλοτε ὁ Κασκαμπὲλ περιεστάνε μόνος τὸν ὀλόκληρον τὴν συμμορίαν, αὐτὸ ἦτο κάπως εὐκολώτερον. Ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος, ἡ μήτηρ των, ἡ ἀδελφὴ των...

Ὅταν ἄλλοτε ὁ Κασκαμπὲλ περιεστάνε μόνος τὸν ὀλόκληρον τὴν συμμορίαν, αὐτὸ ἦτο κάπως εὐκολώτερον. Ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος, ἡ μήτηρ των, ἡ ἀδελφὴ των...

Ὅταν ἄλλοτε ὁ Κασκαμπὲλ περιεστάνε μόνος τὸν ὀλόκληρον τὴν συμμορίαν, αὐτὸ ἦτο κάπως εὐκολώτερον. Ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος, ἡ μήτηρ των, ἡ ἀδελφὴ των...

Ὅταν ἄλλοτε ὁ Κασκαμπὲλ περιεστάνε μόνος τὸν ὀλόκληρον τὴν συμμορίαν, αὐτὸ ἦτο κάπως εὐκολώτερον. Ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος, ἡ μήτηρ των, ἡ ἀδελφὴ των...

Ὅταν ἄλλοτε ὁ Κασκαμπὲλ περιεστάνε μόνος τὸν ὀλόκληρον τὴν συμμορίαν, αὐτὸ ἦτο κάπως εὐκολώτερον. Ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος, ἡ μήτηρ των, ἡ ἀδελφὴ των...

Ὅταν ἄλλοτε ὁ Κασκαμπὲλ περιεστάνε μόνος τὸν ὀλόκληρον τὴν συμμορίαν, αὐτὸ ἦτο κάπως εὐκολώτερον. Ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος, ἡ μήτηρ των, ἡ ἀδελφὴ των...

διὰ τὰ περαιτέρω. Καὶ ἰδοὺ πῶς ἐν ἀποσπασμα Κοζάκων κατέφθασε καὶ εἰς τὴν σκηνὴν ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμήν τῆς λύσεως...

Ἄλλ' ὁ Ὀρτικ δὲν τα ἔχασεν. Ἀνηγέρθη καὶ δεῖξας πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν Κοζάκων τὸν Κασκαμπὲλ:

«Καταγγέλλω τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, εἶπε. Αὐτὸς ἔφερον ὀπίσω εἰς τὴν Ρωσίαν ἕνα πολιτικὸν κατάδικον. Ἄ, με παρέδωσες, παληοσαλιμπάγκο, σὲ παρὰ δίδω κ' ἐγώ!

— Παράδωσέ με, φίλε μου! τί νὰ γίνῃ! εἶπεν ὁ Κασκαμπὲλ, κλείων τὸν ὀφθαλμόν.

— Καὶ ὁ κατάδικός, που ἔφερε εἶνε ὁ κόμης Ναρκίνης!

— Μπράβο, Ὀρτικ!

Ἡ Κορνηλία, τὰ παιδιὰ, ἡ Καγέττη ἀπέμειναν ὡς κεραυνοπληκτοί.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰς ἕκ τῶν θεατῶν ἠγέρθη. Ἦτο ὁ κόμης Ναρκίνης!

— Νά τος! εἶπεν ὁ Ὀρτικ, ὁ ὁποῖος τὸν εἶδε. Ὁ Κασκαμπὲλ ἐκάγχασε.

— Ναί εἶμαι ἐγώ! ὁ κόμης Ναρκίνης! ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος.

— Ἄλλὰ ἐλεύθερος! εἰς τὸν κόμητα Ναρκίνην ἐδόθη ἀμνηστία! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπὲλ.

Φαντάζεσθε πλέον τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἐκπληξίν των μελῶν τῆς οἰκογενείας Κασκαμπὲλ, τὰ ὅποια ἠγνόουν τὸ μέγα τοῦτο μυστικόν.

Ἄλλ' ὅτι δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε εἶνε ἡ ἐντύπωσις, τὴν ὁποῖαν ἔκαμεν εἰς τὸ κοινὸν ἡ παράστασις μετὰ τὸ θαυμαστὸν καὶ ἀπροσδόκητον αὐτὸ τέλος.

Ὅποια φρενητιώδη χειροκροτήματα!

Μία μικρὰ ἐξηγήσις τώρα εἶνε ἀναγκαία.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ κόμης Ναρκίνης ἐσώθη ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Κασκαμπὲλ, εἶχον παρέλθῃ δεκατρεῖς μῆνες, κατὰ τοὺς ὁποίους οὐδεμίαν εἰδήσιν εἶχεν ἐκ Ρωσίας—οὐτε ἦτο δυνατόν βεβαίως νὰ ἔχη.

Ἦγνόνε λοιπὸν ὅτι πρὸ ἑξ μηνῶν ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος Β' ἐξέδωκεν ἐν οὐκάκιον, διὰ τοῦ ὁποῖου παρεῖχτο ἀμνηστία εἰς τινὰς πολιτικούς καταδικούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ κόμης Ναρκίνης.

Ὁ πρίγκηψ πατὴρ του τῷ ἔγραψεν ἀμέσως εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ρωσίαν ὅπου τὸν ἐπερίμεναν ἀνυπομόνως. Ἄλλ' ὁ κόμης, ἀναχωρήσας ἤδη, δὲν ἔλαβεν αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία ἐπεστράφη ἐκ τοῦ Ταχυδρομείου ὡς ἀζήτητος.

Ἡ ἀνησυχία καὶ ἡ θλίψις τοῦ πρίγκηπος Ναρκίνης ὡς ἐκ τούτου ἦτο μεγίστη. Ἐφαντάζετο ὅτι ὁ υἱὸς του ἐχάθη... ἀπέθανεν. Ἡ ὑγεία του ἐκλονίσθη καὶ εὐρίσκετο εἰς πολὺ κρίσιμον σημεῖον, ὅταν ὁ κ. Σέργιος ἐ-

φθασεν εἰς τὴν Βάλσκαν. Ὅποια χαρὰ διὰ τὸν πρίγκηπα Ναρκίνην! Ὁ κόμης Ναρκίνης ἦτο ἐλεύθερος, δὲν ἐφοβείτο πλέον τὴν ρωσικὴν ἀστυνομίαν.

Τότε μὴ θέλων νάφθῃ ἀμέσως τὸν πατέρα, εἰς τὴν θέσιν που εὐρίσκετο, ἔγραψε πρὸς τὸν Κασκαμπὲλ τὴν ἐπιστολήν ἐκείνην, δι' ἧς τῷ ἀνήγγειλε τὰ πάντα, προσθέσας ὅτι θὰ ἐπέστρεφε νὰ τον ἴδῃ εἰς τὸν Ἰππόδρομον τοῦ Πέρμου περὶ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως.

Τότε ὁ Κασκαμπὲλ συνέλαβε τὸ μέγα σχέδιον νὰ παραδώσῃ τὴν συμμορίαν Ὀρτικ—εἶδομεν κατὰ ποῖον ἀξιοθαύμαστον τρόπον.

Ὁ κύριος Σέργιος ἔμαθε μετ' ὀλίγον τί εἶχε συμβῆ, πῶς ἡ Καγέττη ἀνέκαλυψε τὴν κατ' αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας Κασκαμπὲλ μηχανορραφίαν, πῶς διεκινδύνευσε τὴν ζωὴν τῆς παρακολουθήσασα τοὺς δύο κακούργους τὴν νύκτα τῆς 6 Ἰουλίου, πῶς ἐπληροφόρησε περὶ ὅλων τούτων τὸν Κασκαμπὲλ καὶ διατί ἐπὶ τέλους αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τίποτε εἰς τὸν κόμητα Ναρκίνην, οὔτε εἰς τὴν σύζυγόν του.

— Μυστικὸν ἀπο ἐμέ, Καίσαρ! μυστικόν! εἶπεν ἡ Κορνηλία μετὰ τὸν μομφῆς.

— Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον, γυναϊκά μου!

Ἡ Κορνηλία εἶχεν ἤδη συγχωρήσῃ τὸν σύζυγόν της, μὴ δυναμένη δὲ νὰ κρατηθῇ περισσότερο ἀνέκραξεν:

— Ἄ κύριε Σέργιε! πρέπει νὰ σας φιλήσω!

Καὶ τὸν ἐφίλησε. Κατόπι, — Συγχωρήσατέ με διὰ τὸ θάρρος μου, κύριε κόμη, εἶπεν. Ἄλλὰ ἡ χαρὰ, ξεύρετε, κύριε κόμη...

Καὶ ἡ ἀγαθὴ Κορνηλία ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Κύριε Σέργιε! ἐδιόρθωσεν ἀμέσως ὁ κόμης. Διὰ σὰς θὰ εἶμαι πάντοτε ὁ κύριος Σέργιος! Καὶ διὰ σέ, κόρη μου!... προσέθεσεν ἀνοιξας τὰς ἀγκάλας εἰς τὴν Καγέττην.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΥΠΕΘΥΜΙΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ὅτι εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν δώρων τῆς «Διαπλάσεως» θὰ λάθουν μέρος μόνον οἱ συνδρομηταί, εἴτε παλαιοὶ εἴτε νέοι, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1897 θὰ ἔχη φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1897.

Ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν νὰ συμπεριληφθῇ τὸ ὄνομά των εἰς τὴν κληρωτὶδα πρέπει νὰ συμπληρώσουν τὸ προαποσταλὲν Δελτίον Ἐργαφῆς καὶ νὰ το στείλουν μετὰ τοῦ ἀντικείμενου τῆς συνδρομῆς τὴν τὸ ταχύτερον:

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον Διευθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰδίου, 119.—Εἰς Ἀθήνας

ΤΗΣ ΚΑΜΠΙΑΣ ΤΟ ΛΑΘΟΣ

Ἐνα σκουληκι κάταστρο με μαῦρο κεφαλάκι Μασοῦσε τῆς συκαμινῆς δροσῶτο φυλλαράκι, Ὅταν μιὰ κάμπια πράσινη με κόμβους στολισμένη Γαλάζιους ὄαν τὸν περὸυζε τὸ εἶδε θυμωμένη Καὶ εἶπε: — Πῶς τολμᾶς ἐδῶ ἔμπροστά μου, σκουληκκάκι, »Μὲ τέτοια τόλμη τρυφερὸ νὰ τρώγῃς φυλλαράκι; »Φύλλο, ποῦ βλάστησε γιὰ ἔμ' ἐμένα περιμένει, »Ἐμὲ τὴ χαριτόδουτη καὶ καταστολισμένη; »Γιὰ στρέψε, μαυροκέφαλε, νὰ ἰδῆς τὴν εὐμορφιά μου, »Τοὺς περὸυζένιους κόμβους μου, τὴν σμαραγδοθωριά μου, »Καὶ ξεκουμπίσου ἀπ' ἐδῶ, σαχλό... — Ἀἰ, αἰ, πῶ ἄγία »Λόγια νὰ λές, πολυλογουῦ,» τῆς φώναξε μιὰ μυῖγα. »Καὶ αὐτὸ που βρίζεις καὶ γελᾶς χωρὶς νὰ σε πειράξῃ »Ἐἶνε σκουληκι ἔξακουστό, ποῦ κάμνει τὸ μεταξί. »Ντράπτηκες, αἰ... Γι' αὐτὸ, κυρά, πῶ ἄγνοστικῶ νὰ γίνῃς »Κι' ἐξ ὄψεως τὸν ἄγνωστο ποτὲ σου νὰ μὴ κρίνῃς.»

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΜΑΓΕΙΡΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ἐὰν ἔλεγε κανεὶς εἰς ἕνα πτωχόν: «Νά, πάρε μιὰν δεκάραν. Μετὰ τὴν δεκάραν αὐτὴν εἰμπορεῖς νὰ φάγῃς μιὰν σούπαν, ἕνα κομμάτι κρέας καὶ ἕνα κομμάτι ψωμί,» ὁ πτωχὸς βέβαια θὰ τὸν ἐκύτταζε με ἀπορίαν.

Καὶ ὁμοῦ τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔγεινε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Λέγω καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, διότι ἔχει γίνῃ πρὸ πολλοῦ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Εὐρώπης, ὅπου οἱ φιλάνθρωποι ἐσκέφθησαν νὰ ἰδρῦσουν τὰ λεγόμενα λαϊκὰ ἢ οἰκονομικὰ ἐστιατόρια, εἰς τὰ ὅποια προσέρχονται οἱ πτωχοὶ καὶ μετὰ ἑξ ἡμερῶν λατὰ μόνον τρώγουν καὶ χορταίνουσι.

Ἐν τοιοῦτον λοιπὸν Ἐστιατόριον λειτουργεῖ πρὸ δύο ἐβδομάδων εἰς τὴν πόλιν μας. Τὸ ἴδρυσεν μιὰ Ἀγγλίς, ἡ μὲς Ἰωάννα Χεῦ, ἡ ὁποία ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας μετὰ εἰδικὴν φιλάνθρωπικὴν ἀποστολήν. Ἄλλ' ἂν ἡ πρωτοβουλία ἀνήκει εἰς ξένην, ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σχεδίου ἀνήκει εἰς ἑλληνίδα καὶ εἶνε παντὸς ἐπαίνου ἀνώτεραι αἱ κυριαὶ καὶ αἱ δεσποινίδες τῶν Ἀθηναίων, αἱ ὁποῖαι ἀνέλαβον ὑπὸ τὴν προστασίαν των τὸ ἔργον μετὰ μεγάλου ζήλου καὶ προθυμίας.

Τὸ «Μαγειρεῖον τῶν Πτωχῶν» — ὡς ὀνομάσθη τὸ εὐεργητικὸν τοῦτο ἴδρυμα, — λειτουργεῖ προσωρινῶς εἰς τὸ ἔργαστήριον τῶν Ἀπὸρων Γυναικῶν. Καὶ ἐκεῖ τρώγουν ἀπὸ δεκαλέπτου ὄχι μόνον αἱ πτωχαὶ ἀγράτιδες τοῦ Καταστήματος, ἀλλὰ καὶ πλῆθος ἄλλων πτωχῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ παιδιῶν. Φαντασθῆτε ὅτι μόνον τὸ παρελθὸν Σάββατον διενεμήθησαν τριακόσαι τριάκοντα

μερίδες φαγητοῦ. Ὅποια ἀνακούφισις διὰ τούτους δυστυχεῖς! Καὶ πόσον πρέπει νὰ εἶνε εὐγνώμονες αὐτοὶ πρὸς τὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι τοῖς παρέχουν καθαρὸν, ἄφθονόν καὶ καλομαγειρευμένον φαγητόν μετὰ μιᾶν δεκάραν, μετὰ τὴν ὁποῖαν πρὶν μόνις ὀλίγον ψωμί ἠμποροῦσαν νὰ πάρουν!

Καὶ τὸ εὐτύχημα εἶνε ὅτι ἡ κοινὴ ἀνεγνώρισις τὴν εὐεργητικὴν ἐνός τοιοῦτου ἰδρύματος καὶ ἐδειξε διαθέσεις νὰ το ὑποστηρίξῃ. Δι' αὐτὸ τὸ ἔργον θὰ προοδεύσῃ, θὰ ἐπεκταθῇ καὶ δι' αὐτὸ θὰ ἀνεκκοφίσθῃ ἀκόμη μεγαλύτερον μέρος πτωχῶν. Ἄν μάλιστα ὁ ἔθνος παραχωρήσῃ, ὡς ἐλέγηθ, δύο αἰθούσας τῆς Δημαρχίας, διὰ νὰ χρησιμεύσουν ἡ μὲν ὡς μαγειρεῖον, ἡ δὲ ὡς ἐστιατόριον τῶν πτωχῶν, καὶ ἂν εὐδοκήσῃ νὰ ἀναλάβῃ τὴν προεδρείαν τῆς ἐπιτροπῆς ἡ πριγκίπισσα Σοφία, ὡς ἐλέγηθ ἐπίσης, ἡ ἐπιτυχία τοῦ «Μαγειρείου τῶν Πτωχῶν» θὰ ἐξησφαλίσθῃ διὰ πολὺν καιρὸν.

Μὴ νομίζετε ὁμοῦ ὅτι μόνον ἀπὸ τὰς δεκάρας τῶν πτωχῶν, καλύπτονται τὰ ἔξοδα τοῦ Μαγειρείου, ὄχι τὸ ἴδρυμα διὰ νὰ λειτουργῇ ἔχει ἀνάγκη καὶ ἄλλων πόρων ἐκτάκτων. ἂν δὲ οἱ εὐποροὶ φιλάνθρωποι δὲν ἤρχοντο πρὸς βοήθειαν διὰ δωρεῶν, τὸ Μαγειρεῖον θὰ ἔκλειε πολὺ γρήγορα. Ἡ μερὶς ἡ παρεχόμενη εἰς τοὺς πτωχοὺς στοιχίζει πολὺ περισσότερο ἀπὸ μιᾶν δεκάραν καὶ τὸ ἐπιπλέον αὐτὸ πρέπει νὰ καταβάλλουν οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ κάμουν ἕνα καλὸν πρὸς τὸν πλησίον των.

Ἀγαπητοί μου, ὅταν θάναγινώσκετε τὴν παρουσίαν μου, θὰ εἶνε παραμοναὶ Χριστουγέννων. Μεγάλῃ μᾶς περιμένει εἰς τὴν Φάτην καὶ τὴν κοσμοσωτήριον

αὐτὴν Γέννησιν τὴν ἐορτάζομεν μετὰ χαρᾶν, μετὰ εὐφροσύνης. Λάμπει ἡ πυρὰ εἰς τὴν ἐστίαν, λάμπει ἡ τράπεζα, λάμπει ἡ Ἐκκλησία, λάμπουν τὰ νέα φορέματα, λάμπουν τὰ πρόσωπα... Ὅποια λαμπρότης καὶ εὐτυχία!...

Συνήθως τὰς ἡμέρας αὐτὰς οἱ πλούσιοι ἐνθυμοῦνται τοὺς πτωχοὺς. Ἡ εὐτυχία τῆς ἐορτῆς δὲν εἶνε πλήρης, ἂν δὲν ἔχη κανεὶς τὴν συναίσθησιν ὅτι ἀνεκούφισε δυστυχεῖς, ὅτι ἐχάρισεν εἰς αὐτοὺς μέρος ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν του, τουλάχιστον διὰ τὰς ὀλίγας αὐτὰς ἡμέρας, καθ' ἃς πρὸς δόξαν τοῦ γεννηθέντος Σωτήρος, ὅλοι πρέπει νὰ εἶνε εὐτυχεῖς... Δι' αὐτὸ ἡ φιλάνθρωπία ἀσχετῆται αὐτὰς τὰς ἡμέρας γενναίωτερον, χρήματα καὶ φαγητὰ καὶ ἐνδύματα διανέμονται εἰς τοὺς πτωχοὺς...

Ἄν μέρος αὐτῶν τῶν χρημάτων ἐδίδοντο ὑπὲρ τοῦ Μαγειρείου τῶν Πτωχῶν;... Δὲν νομίζετε ὅτι θὰ ἐπιταναν τὸ πὸν καλλίτερα; Δὲν νομίζετε ὅτι ἡ εὐεργεσία θὰ ἦτο γενικωτέρα καὶ διαρκεσττέρα; Αὐτὸ λοιπὸν σὰς συμβουλεύω νὰ κάμετε ὅσοι ἔχετε τὴν διαθέσιν καὶ εἰσθε εἰς θέσιν νὰ διαθέσετε ὀλίγα χρήματα ὑπὲρ τῶν Πτωχῶν.

Σὰς εὐχομαι νὰ διέλθετε μετὰ ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν τὰς ἐορτὰς καὶ σὰς ἀσπάζομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΡΑΤΣΟΥΚΛΙΑ

Πρέπει νὰ προσθέσω ἐν μικρῷ συμπλήρωμα εἰς τὸ περὶ Ὀνομάτων καὶ Ἐπωνύμων τελευταῖόν μου ἀρθρίδιον.

Δὲν σας εἶπα ἀκόμη τίποτε διὰ τὰ παρατσούκλια ἢ, ὅπως τὰ λέγουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἢ ἑλληνικώτερα καὶ ἀκριβέστερα, παραβγάματα. Τὸ παρατσούκλι ἢ παραβγάμα εἶνε ἐν ὄνομα, τὸ ὁποῖον δὲν δίδει οὔτε ὁ νοῦς, οὔτε ὁ γενάρχης. Τὸ δίδει ὁ θαυμασμός ἢ ὁ φιλόλογος οἰστρος τῶν συγχρόνων, οἱ ὅποιοι θαυμάζουν ἢ περιπαίζουσι μιᾶν οἰανδήποτε ἰδιότητα ἐνός ἀνθρώπου καὶ τὸν μεταβαπτίζουν ἀμέσως. Καὶ τὰ παρατσούκλια αὐτὰ, εὐφρέστατα πολλὰ καὶ χαρακτηριστικώτατα, ἐπικρατοῦν καὶ γίνονται οἰκογενειακὰ ὀνόματα, λησμονεῖται δὲ χάριν αὐτῶν τὸ ἐπωνύμιον. Οὕτως, εἰς τὰς ἐπαρχίας προπάντων, ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι ἀλλῶς γράφονται καὶ ἀλλῶς λέγονται: εἶνε δὲ ἀδύνατον νὰ τοὺς εὐρῇ κανεὶς, ἂν δὲν τοὺς ὀνομάσῃ μετὰ τὸ παρατσούκλι. Ἄν ἕνας Λαζαρόπουλος π.χ. ἔχη παρατσούκλι Ψημένος, εἰς τὴν πατρίδα του πρέπει νὰ ἐρωτήσῃ: «Ποῦ εἶνε τὸ σπῆτι τοῦ Ψημένου;»

Ἐν τούτοις ἂν ἐξετάσῃτε καλὰ καὶ ἂν ἐνθυμηθῆτε ὅσα σὰς εἶπα εἰς τὸ

προηγούμενον άρθρον, θά ιδήτε ότι και πολλά, πλείστα από τὰ οικογενειακά ὀνόματα δὲν εἶνε ἡ παρτσούκλια, τὰ ὅποια μὲ τὸν καιρὸν ἐπεκράτησαν καὶ ἐνίκησαν τὸ καθῆαυτὸ οικογενειακὸν ὄνομα. Παραδείγματα δὲν σας φέρω, διότι θά γνωρίζετε πλείστα ὅσα.

Περὶ τοῦ τρόπου δὲ κατὰ τὸν ὅποιον δίδονται τὰ παρατσούκλια, θά σας διηγηθῶ τὴν μικρὰν αὐτὴν ἱστορίαν.

Εἰς μίαν ἐπαρχιακὴν πόλιν ὑπάρχει κάποιος Νικολαΐδης, ὁ ὅποιος λέγεται καὶ Πέθαμένος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀνθρώπος εἶνε ὀλοζώντανος, μού ἐγεννήθη περιέργεια νὰ ἐξετάσω πῶς τὸ ἐδόθη τὸ παράξενον αὐτὸ παρατσούκλι. Καὶ ἰδοὺ τί ἔμαθα. Μίαν φορὰν ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἐπάθεν ἀπὸ νεκροφάνειαν, δηλαδὴ ἀπὸ ἀναισθησίαν τὸσφ τελείαν καὶ παρατεταμένην, ὥστε ἐνομίσθη ἀπὸ ὄλους νεκρὸς. Ἐσαβανώθη λοιπόν, ἐτέθη εἰς τὸ φέρετρον καὶ ἐκηδεύθη. Ἀλλὰ ὀλίγον πρὶν τὸν θάψουν — εὐτυχῶς δι' αὐτόν! — συνῆλθεν, ἐζύπνησε καὶ πρὸς γενικὴν ἐκπληξιν ὁ πέθαμένος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπῆτι του μὲ μίαν ἀμαρξάν τῆς κηδείας! Το πρᾶγμα, ἐνοεῖται, ἔκαμε μεγάλην αἰσθησιν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἔκτοτε ὁσάκις τὸν ἐβλεπαν, ἔλεγαν: «Νὰ ὁ πέθαμένος.» Καὶ μετ' ὀλίγον τὸ ἐπίθετον αὐτὸ ἀντικατέστησε τὸ Νικολαΐδης καὶ ἔμεινε ὡς παρτσούκλι ὄχι μόνον αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκογενείας του. Τοιαύτας περιέργους ἱστορίας θά εὔρη κανεῖς πολλάς, ἂν θελήσῃ νὰ ἐξετάσῃ τὰ περιεργα παρτσούκλια.

Ἦθελα ἀκόμη νὰ σας εἶπω δύο λέξεις καὶ διὰ τὰ χαϊδευτικά πῶς δηλαδὴ τὸ Δημήτριος γίνεται Μίμης καὶ τὸ Κωνσταντῖνος Κωτσός καὶ τὸ Γεώργιος Γωγός εἰς τὰ στόματα τῶν πατρῶων καὶ τῶν γονέων. Ἦθελα νὰ σας εἶπω δι' ὄλους τοὺς Τοτούς καὶ τοὺς Ντίνους καὶ τοὺς Κοκχοὺς, δι' ὅλα αὐτὰ τὰ ὀνοματάκια τῶν μικρῶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, τὰ ὅποια ὄσον πῶς μικρὰ εἶνε, τὸσφ μεγαλύτεραν ἀγάπην καὶ τρυφερότητα ἐγκλείουν. Ἀλλ' εἰσθε ἀκόμη εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν χαϊδευτικῶν, ἐπομένως σεῖς εἰμπορεῖτε νὰ μου εἰπῆτε περισσότερα. Ἐγὼ ὡς μεγάλος, εἰμπορῶ νὰ σας εἶπω τὸ πολὺ-πολὺ περὶ τῶν μεγεθυντικῶν, ὅτι δηλαδὴ ὁ Κωνσταντῖνος, ἂν εἶνε μεγαλόσωμος, λέγεται Κωνσταντάρης καὶ ὁ Γεώργιος Γεωργάρας. Αὐτὸ λοιπὸν εὐχομαι τῶρα εἰς ὄλους τοὺς Ντινῆδες καὶ τοὺς Γωγούς πού με ἀναγινώσκουν: Νὰ γίνου μίαν ἡμέραν Κωνσταντάραι καὶ Γεωργάροι... τοῦλάχιστον ἠθικῶς.

ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΙΩΗΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 405)

Ἄμα παρῆλθεν ἡ πρώτη συγκίνησις καὶ ἤδυνήθη ὁ Φίλιππος νὰ ὀμιλήσῃ,

— ὦ, πάτερ Ἰωσήφ, εἶπε νὰ ἤξεύρατε πόσον ἐλυπήθηκα! Ἀλλὰ δὲν ἤμπορεσα νὰ σας κάμω τίποτε... Ἡ καϊμένη ἡ Χιονοῦ!... πέθανε εἰς τὸ ταξεῖδι ἀπὸ τὸ κρύο! Τὴν ἐκουκούλωσα μὲ τὴ ζακέτα μου γιὰ νὰ τὴν ζεστάνω, ἀλλὰ δὲν ἐκατόρθωσα νὰ τὴν κάμω νὰ ζωντανέψῃ... Ὁ Λίλυβελ καὶ ἐγὼ τὴν ἐθάψαμεν κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον καὶ ἐβάλαμε μίαν πέτρα ἐπάνω εἰς τὸν τάφον.

— ὦ, παιδάκι μου, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς μειδιῶν καὶ σπογγίζων τὰ δάκρυά του, μὴ μου πικραίνεσαι τῶρα γιὰ τέτοια πράγματα! Περρασμένα ξεχασμένα...

— Τὰ ἄλλα ὁμῶς σὰς τα ἔφερα ὅλα! ὑπέλαβε τὸ παιδίον. Εἶνε πολὺ καλά. Σὰς εἶπα ὅτι θά σας τα προσέχω καὶ σὰς τα ἐπρόσεξα πολὺ... Νὰ, εἶνε ἐκεῖ... κοντὰ εἰς τὸ παράθυρο.

— Ναι, παιδί μου, τὰ εἶδα. Πραγματικῶς εὐρίσκονται πολὺ καλά. Τὰ ἐπεριποιτήθη καλλίτερα καὶ ἀπὸ ἐμένα τὸν ἴδιον. Εἶσαι λαμπρὸ παιδί. Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμε τῶρα αὐτὴ τὴν ὀμιλίαν· ἔχω νὰ σου εἰπῶ ἄλλα, πολὺ πῶς ἐνδιαφέροντα...

— Πρὶν φύγετε, πάτερ Ἰωσήφ, διέκοψεν ὁ Φίλιππος, ἐνθυμούμαι ὅτι ἤθελα νὰ σας κάμω μίαν ἐρώτησιν... ἤθελα νὰ σας ἐρωτήσω διὰ τοὺς γονεῖς μου.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε βία τῶρα πού ἔγινα πάλιν ὁ Φίλιππος τῆς Ἀντωνίας!

— Εἶμαι ἔτοιμος, παιδί μου, νὰ σου ἀπαντήσω. Καὶ ἴσα-ἴσα περὶ τῶν γονέων σου ἤθελα νὰ σου ὀμιλήσω. Κάθησε λοιπὸν ἤσυχα καὶ ἄκουσε μὲ προσοχὴν τί ἔχω νὰ σου εἰπῶ.

— Ναι, πάτερ Ἰωσήφ, θά καθήσω πολὺ ἤσυχα. Ἀλλὰ τῶρα ὅ,τι καὶ νὰ μου πῆτε εἶμαι καὶ, θά μείνω ὁ Φίλιππος τῆς Ἀντωνίας.

Τότε ὁ πάτερ Ἰωσήφ ἐξήγησεν εἰς τὸν Φίλιππον, ὅσον σαφῶς καὶ συντόμως ἤμπορούσε, τίνας ἦσαν οἱ γονεῖς του καὶ πῶς αὐτὸς ἦτο κληρονόμος μεγάλης περιουσίας. Τὸ παιδίον τὸν ἤκουσε μὲ ἀδιαφορίαν, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐπρόφερε τὸ ὄνομα Ἐνσορτ. Τότε ὑπηρέθη καὶ ἀνέκραξε μὲ ζωηρότητα.

— Ὅχι! ὄχι! Δὲν εἶμαι ὁ Φίλιππος Ἐνσορτ! Δὲν θέλω αὐτὸ τὸ ὄνομα! Δὲν θέλω τὰ χρήματά των! Ἄς τὰ πάρῃ ἡ Λουκία καὶ ὁ μπαιμπέ! Ἐμένα δὲν μου χρειάζονται! Ἐπροσπάθησα νὰ εἶμαι ὁ Φίλιππος Ἐνσορτ· ἐπροσπάθησα νὰ τους ἀγαπήσω καὶ νὰ τους κάμω νὰ με ἀγαπήσουν· ἀλλὰ δὲν ἠθέλησαν... Ἦκουσα τὴν λαϊδὴν Ἐν-

σορτ νὰ λέγῃ πῶς δὲν μάγαπᾷ καὶ πῶς με βαρῆθηκε. Γι' αὐτὸ ἐφυγα ἀπὸ ἐκεῖ! Ἀγαπᾷ τὴν Δέα, ἀγαπᾷ τὸν κύριον Δετράβαν καὶ θέλω νὰ μείνω μαζί τους. Δὲν ἀγαπᾷ τὴν λαϊδὴν Ἐνσορτ, ὅσοτε ἂν αὐτὰ που εἶπε καὶ δὲν θέλω νὰ γυρίσω εἰς τὸ σπῆτι τῆς!

— Παιδί μου, δὲν ἤξευρε ὅτι ἦσαν ἔγγονός της!

— Ἦμπορούσε ὁμῶς νὰ μ' ἀγαπᾷ καὶ χωρὶς νὰ το ξεύρῃ! Μήπως ἤξευρε τίποτε ὁ κύριος Βοσέτος πού μάγαπούσε καὶ ἔλεγε ὅτι δὲν εἶμαι κακὸ παιδί; Ὅχι! ὄχι! Δὲν θέλω νὰ λέγωμαι Φίλιππος Ἐνσορτ! Θέλω νὰ λέγωμαι ὅπως καὶ πρῶτα Φίλιππος τῆς Ἀντωνίας!

Ὁ πάτερ Ἰωσήφ εἶδεν ὅτι εἰς τὴν κατάστασιν που εὐρίσκετο τὸ παιδίον, ἦτο ἀδύνατον νὰ συνεννοηθῇ μαζί του καὶ νὰ το μεταπέσῃ διὰ τῆς λογικῆς. Διὰ τοῦτο ἠρκέσθη νὰ τῷ εἶπῃ μὲ γλυκύτητα:

— Ἠσύχασε, παιδάκι μου. Ὅ,τι θέλης ἐσὺ θά γίνῃ· κανένας δὲν θά σε βιάσῃ. Ἐγὼ εἶχα χρέος νὰ σου εἰπῶ αὐτὰ πού σου εἶπα. Δὲν θά συνομιλήσωμεν πλέον περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου! Ἠσύχασε!

— Ὅχι, δὲν θά συνομιλήσωμεν πλέον περὶ αὐτοῦ! ὑπέλαβεν ὁ Φίλιππος. Δὲν θέλω οὔτε νὰ τους ἀκούω!... Εἶμαι τόσο εὐτυχῆς, τόσο εὐχαριστημένος ἐδῶ. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάγω ἄλλοῦ, πού ξεύρω ὅτι δὲν θά μ' ἀγαποῦν ὅσον ἐδῶ; — Καὶ ἐκύτταξε τὸν πάτερ Ἰωσήφ μὲ τόσον τρυφερόν καὶ παρακλητικὸν βλέμμα, ὥστε ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς μετενόησε πρὸς στιγμὴν, διότι τῷ εἶπεν ὅτι ἦτο ὁ Φίλιππος Ἐνσορτ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΕ'.

Η ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ

Ὁ κόμης Ἐνσορτ ἐπανῆλθε μετὰ σπουδῆς μόλις ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, δι' ἣς ἡ Λαϊδὴ Ἐνσορτ τὸν ἐπληροφόρει ὅτι ὁ Φίλιππος ἦτο ἔγγονός της· ἅμα δὲ τῇ ἀφίξει του ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν νέον σύστημα ἐρεύνης, διὰ τοῦ ὁποίου ἦτο βέβαιος ὅτι θά ἐπανεῦρισκε τὸν φυγάδα. Ἐν τούτοις καὶ αἱ τελευταῖαι αὐταὶ ἀποπειραὶ δὲν ἔδωσαν καλλίτερα ἀποτελέσματα ἀπὸ τὰς πρώτας.

Ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ὁ χαρακτήρ τῆς Λαϊδῆς Ἐνσορτ μετεβάλλετο. Ἐγίνε τῶρα ὀλιγώτερον ὑπερήφανη, ὀλιγώτερον ἀκατάδεκτη καὶ δὲν ἐδίσταςε νὰ ἐξομολογηθῇ πρὸς τὴν φίλην της ὅτι ἔμεινε ἀγρυπνος τὴν νύκτα, συλλογιζομένη αἰωνίως τὸν Φίλιππον, τὸν ὅποιον ἐδίωξε μὲ τὸν κακὸν τῆς τρόπον... Εἶχε μεγάλην ἀνησυχίαν καὶ ἀπέφευγε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου εὐρίσκετο ἡ εἰκὼν τοῦ λοχαγοῦ Ἐνσορτ, διότι τῇ ἐφαίνετο ὅτι τὸ βλέμμα τοῦ υἱοῦ

τῆς τὴν παρηκολούθει μ' ἔκφρασιν μοιφή. Πολλάκις ὁμῶς εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Φίλιππου καὶ ἠγγίξε τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὅποια τῷ ἀνήκον. Τὸ ὄρατον καὶ πλοῦστον ἐκεῖνο φορέμα μὲ τὴν γούναν, τὸ ὅποιον τόσο ἡγάπα τὸ παιδίον καὶ τὸ ὅποιον ὁμῶς εἶχεν ἀφήσῃ ἐκεῖ, τῇ ὀμίλει περὶ τοῦ φύχους τὸ ὅποιον ἐξ αἰτίας της θά ὑπέφερον ἴσως τῶρα ὁ ἔγγονός της... ὦ, ἂν ἤξευρεν ὅτι ἦτο ἔγγονός της! Πόσον θά τον ἡγάπα, πόσον θά τον ἐλάτρευε, πόσον θά ὑπερηφανεύετο διὰ τὴν ὀριότητά του, διὰ τὴν εὐλιχρίνειάν του, διὰ τὴν ἀγαθότητά του, διὰ τὴν εὐθύτητά του, διὰ τὴν εὐγένειάν του!... Ἀλλὰ φεῦ! ἐπέπρωτο νὰ το μάθῃ, δὲν ἦτο πλέον ἀργά, πολὺ ἀργά...

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐνσορτ ὑπέφερον καὶ αὐτοί, ἀλλὰ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν Λαϊδὴν. Αὐτοὶ δὲν εἶχον τύψιν συνειδήσεως. Καὶ ναὶ μὲν εἶχον παραμύθησιν κάπως τὸν Φίλιππον μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ τέκνου των, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπαύσαν νὰ τὸν ἀγαποῦν καὶ νὰ δεικνύουν δι' αὐτὸν ζωηρότητα ἐνδιαφέρον. Δι' αὐτὸ ἠσθάνοντο πολὺ τὴν ἔλλειψιν του καὶ ἀνησύχουν περὶ τῆς τύχης του.

Τῶρα εἰς κάθε κτύπημα τῆς θύρας, ἐπαλλεν ἡ καρδία ὄλων εἰς τὸ μέγαρον, μὴδὲ τοῦ Βασέτου ἐξαιρουμένου. Ἐνόμιζαν, ὅτι κάποιος εἰσῆρχετο διὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλῃ ὅτι ὁ Φίλιππος εὐρέθη.

Μίαν ἡμέραν τελοςπάντων οἱ καλμοὶ των ἐδικαιολογήθησαν... Ὁ εἰσελθὼν ἦτο ὁ διανομὸς τοῦ Τηλεγραφεῖου, φέρων ἐν τηλεγράφημα ἐκ Νέας Ὀρλεάνης μὲ τὴν ὑπογραφήν τοῦ πάτερ Ἰωσήφ. Ἰδοὺ τί ἔλεγεν αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα:

«Ὁ Φίλιππος εὐρίσκεται εἰς τὴν ἑπανταλιν Δετράβα, εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Κήπων. Εἶνε ἀσθενής.»

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν ἡ Λαϊδὴ Ἐνσορτ καὶ ὁ υἱὸς της ἀνεχώρησαν διὰ Νέαν Ὀρλεάνην.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ πάτερ Ἰωσήφ, ὁ Φίλιππος ἤρχισε νὰ νηλασθῆ. Τὸ ἀπόγευμα ἡ Κελίνα τὸν ἐσήκωνε καὶ τὸν ἐκάθιζε, καλὰ τυλιγμένον μὲ σκεπάσματα, εἰς μίαν μεγάλην πολυθρόναν, πλησίον τοῦ παραθύρου. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐβλεπε τὸν κῆπον, τὸν προσφιλῆ του κῆπον.

— Νὰ, ἔλεγεν αὐτὸς τὲς τριανταφυλλίαις τὲς γνωρίζω, τὲς ἐφύτευσε ἡ θεὰ Ἀντωνία... Ἰδές, ἰδές πῶς ἀψήλωσε ἐκείνη ἡ γιαισεμιά — τότε μόλις ἐφθανε ὡς τὸν ὄμιόν μου καὶ τῶρα ἔγινε ψηλὴ σάν τὸ σπῆτι... νομίζεις πῶς λίγο θέλει νὰ φθάσῃ ἔς τὸν οὐρανόν... Νὰ, κ' ἐκείνη τῇ μανώλια ἐκεῖ-κάτω τὴν ἐφύτευσε τὴν ἡμέραν που ἐφυγε ὁ πάτερ Ἰωσήφ, ἓνα δενδράκι τὸσφ-δὰ

ἦταν καὶ τῶρα ἔγινε θεόρατη... Κ' ἐκεῖνα τὰ κρῖνα τὰ γνωρίζω τὰ ἐφύτευσαμεν τὴν ἐβδομάδα που ἡ Δέα ἐπώλησε τὸν Κουασιμόδον... Κ' ἐκεῖνες ἡ βιολέττες εἶνε ἡ τελευταῖες που ἐφύτευσε ἡ καϊμένη ἡ θεὰ Ἀντωνία. Πῶς τὴν θυμούμαι ἐκείνην τὴν ἡμέραν! Ποτὲ δὲν ἐτραγοῦδησεν ὀριαιότερα ὁ Καρδιανάλιος! ἴσως ἐπειδὴ ἦτον ἡ τελευταία φορὰ πού τον ἤκουεν ἡ θεὰ Ἀντωνία...»

Οὕτω πᾶν ὅ,τι τον περιεστοίχιζε τῶρα, τῷ ὑπενθύμιζε τὰ γεγονότα τῆς περασμένης του ζωῆς καὶ ἐκείνου, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀγαπήσῃ.

«ὦ, γαϊάκα μου! σ' ἀγαπᾷ καὶ πατὴρ πειὰ δὲν σε λυπήσω!» (Σελ. 414, στήλ. α').

Ἡ Δέα τὸν ἐπρόσεχε καὶ τὸν ἐπεριποιεῖτο μετὰ στοργῆς, κυμαινομένη μετὰ ζῆλον φόβου καὶ ἐλπίδος.

«Εἶνε καλλίτερα σήμερα!» ἔλεγε συχνὰ πρὸς τὴν Κελίαν μετὰ χαρᾶς, ἀλλ' ἡ μύθη ἐκείνη τὴν κεφαλὴν καὶ ἡ Δέα ἐγίνετο πάλιν μελαγχολικὴ.

Ἐνα πρῶτὸ Φίλιππος ἐζύπνησε πολὺ καλλίτερα. Ἦτο σχεδὸν εὐθυμος, ἐπαίξε μὲ τὰ παιδιὰ, ἐγάθρευε τὸν Χόμον καὶ συνομίλει μὲ τὸν Λίλυβελ περὶ τῶν περιπετειῶν τοῦ ταξιδίου των.

Τὸ μεσημέρι ἦλθε καὶ ὁ πάτερ Ἰωσήφ. Τὸ πρόσωπόν του τὸ ἰσχνόν καὶ ὄχρον, ἐξέφραζε λύπην καὶ ἀνησυχίαν. Ἀντήλλαξε χαμηλοφώνως λέξεις τινὰς μετὰ τῆς Δέας.

«Ναι, ναὶ παιδί μου, τῇ εἶπεν εἰς τὸ τέλος. Πρέπει νὰ τοῦ το εἰπῶ. Τὸ χρέος μας εἶνε νὰ τον προετοιμάσωμεν διὰ τὴν συνάντησιν αὐτήν. Σὲ ὀλίγας ἡμέρας θά εἶνε ἐδῶ.»

Ὁ Φίλιππος ἤκουσε τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις.

— Θά εἶνε ἐδῶ; ἀνέκραξε μετὰ ζωηρότητος. Καὶ ποῖος θά εἶνε ἐδῶ;

— Παιδί μου, εἶπεν ὁ γηραιὸς ἱερεὺς, θωπεύων τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδίου ἠσύχασε. Δὲν ὑπάρχει λόγος διὰ νὰ λυπηθῆς καὶ νὰ νηνησυχῆς. Ἡ μάρμη σου καὶ ὁ θεὸς σου θά ἔλθουν ἐδῶ.

— Ἐδῶ! ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος μὲ ἀπελπισίαν. Θά ἔλθουν ἐδῶ διὰ νὰ με πάρουν;

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς.

— Θά ἔλθουν νὰ με πάρουν, ἔπανε λάμβανε... νὰ με πᾶγουν ἐκεῖ κάτω...

— Ἐρχονται νὰ σε ἰδοῦν, γιατί σε ἀγαποῦν, γιατί εἶσαι δικὸς των, εἶπεν ὁ πάτερ Ἰωσήφ μὲ γλυκύτητα.

— Ἐρχονται νὰ σε ἰδοῦν, γιατί ξεύρουν ὅτι εἶσαι ἀσθενής, προσέθεσεν ἡ Δέα μὲ τὴν γλυκεῖαν τῆς φωνῆν. Μὴν ἀνησυχῆς, κανεῖς δὲν θά σε πάρῃ διὰ τῆς βίας... δὲν θά φήσωμεν ἐμεῖς νὰ σε πάρῃ κανένας διὰ τῆς βίας...

— Θά με πάρουν ἀπήνησε μὲ αὐξοῦσαν ταραχὴν ὁ Φίλιππος· γιατί εἶμαι ἰδικὸς των· νὰ, ὁ πάτερ Ἰωσήφ το εἶπεν. Εἶμαι ἰδικὸς των!... ὦ, Δέα, μὴ τους ἀφήσῃς νὰ με πάρουν!...

— Μὰ δὲν σου εἶπεν ἡ Δέα, παιδί μου, ὅτι κανεῖς δὲν ἠμπορεῖ νὰ σε πάρῃ διὰ τῆς βίας; ἠρώτησεν ὁ πάτερ Ἰωσήφ, μὴ γνωρίζων καὶ αὐτὸς τί νὰ εἶπῃ, πρὸ τῆς ἐπιμόνου ἀγνιστάσεως τοῦ Φίλιππου.

— Ἠσύχασε, προσέθεσεν ἡ Δέα, δὲν θά σε χωρίσουν ἀπὸ μᾶς.

Τὴν νύκτα ὁ Φίλιππος κατελήθη πάλιν ὑπὸ πυρετοῦ. Ἀδύνατον ἦτο νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ. Ἐλαμπαν τὰ μάτια του καὶ ἔκαταν τὰ μάγουλά του. Τὸ μεσονύκτιον ἐζήτησε νὰ τον σηκώσουν καὶ νὰ τον φέρουν εἰς τὸ παραθύρον. Καὶ ἐκεῖ διήλθεν ὅλην τὴν νύκτα, βλέπων τὸν κῆπον, ἕως ὅτου ἐφωτίσθη ἀπὸ τὰς πρώτας λάμψεις τοῦ ἡλίου.

ΤΡΙΤΟΣ ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 403)

— Νά, σὲ λίγο θάναταιλὴ ὁ ἡλῖος! εἶπεν ὁ Φίλιππος πρὸς τὴν Δέαν, ἡ ὁποία ἔμενε πλησίον του. Τέτοιαν ὥραν μ' ἐξυπνοῦσε πάντοτε ἡ θεὰ Ἀντωνία.

— Φίλιππε, προσπάθησε νὰ κοιμηθῆς, σὲ παρακαλῶ! τῷ εἶπεν ἡ Δέα.

— Σοῦτ' ἰσιωπῆ! εἶπε τὸ παιδίον.

Ἄκουσε, Δέα! Αὐτὸ τὸ ἄσμα τὸ γνωρίζω! εἶνε ὁ Καρδινάλιος μου! Ἄκουε;

Τῷ ἔδνε ἡκούετο τὸ γλυκὺ πρῶτον ἄσμα ἐνὸς πτηνοῦ. Καὶ τὸ πτηνὸν μετ' ὀλίγου ἐπλησίασεν, ἀναγνωρίζαν βεβαίως τὴν φωνὴν τοῦ παιδιοῦ. Ἦτο ὁ Καρδινάλιος, ὁ παλαιὸς φίλος τοῦ Φιλίππου. Ὡ, πόσον ἦτο εὐτυχῆς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ μικρὸς ἀσθενής!...

Ὅταν μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ Λαίδη Ἐνσορτ καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἐφθασαν εἰς Νέαν Ὀρλεάνην, εὔρον τὸν Φίλιππον πολὺ καλλίτερα καὶ ἐντελῶς ἐτοιμὸν νὰ τοὺς δεχθῇ. Τὸ θαῦμα τοῦτο εἶχε κατωρθώσῃ ἡ Δέα, ὀμιλοῦσα διαρκῶς εἰς τὸν Φίλιππον περὶ τῶν γονέων του, περὶ τῆς ἀγάπης τὴν ὁποίαν ὤφειλε νὰ αἰσθάνεται πρὸς τοὺς στενοὺς του συγγενεῖς καὶ περὶ τῆς θλίψεως τὴν ὁποίαν θὰ ἐδοκίμαζεν ἡ θεὰ Ἀντωνία, ἂν ἤξευρεν ὅτι ὁ Φίλιππος δὲν ἤθελε νὰ τοὺς ἰδῇ.

Ἐπερίμενε λοιπὸν τὴν ἀφίξιν των ὁ Φίλιππος, ἡσυχὸς καὶ μειδιῶν, πλησίον τοῦ παραθύρου, κρατῶν τὴν χεῖρα τῆς Δέας. Κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς αὐτῆς δὲν ἦτο εἰς τὸ δωμάτιον τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ἡ Δέα οὐδέποτε θὰ λησμονήσῃ τὴν συγκινητικὴν στιγμὴν τῆς συναντήσεως. Ἡ Λαίδη Ἐνσορτ τὸν ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μετ' ὅσον ἀγάπην καὶ χαρὰν, ὥστε ὁ Φίλιππος ἠσθάνθη δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ πᾶν αἰσθημα ἀντιπαθείας ἐξηλείφθη διαμιᾶς ἀπὸ τὴν καρδίαν του. Ἀμέσως τότε περιέβαλε διὰ τῶν χειρῶν τὸν λαϊκὸν τῆς γραικῆς Λαίδης καὶ ἀνέκραξε:

— Ὡ, γιαιάκια μου! σ' ἀγαπῶ καὶ ποτὲ παιδιὰ δὲν θὰ σε λυπήσω!

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΣΠΟΥΔΗ

Σπαθὶ που 'ς τὸν τροχὸ δὲν ἀκονίζεται σκουριάζει καὶ δὲν κόφτει. Καὶ νοῦς που 'ς τὴ σπουδῇ δὲν ἀγωνίζεται στερεῖται, δὲν προκόφτει.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ἐβλεπα. Ἡ παρέλασις ἐξηκολούθει ἀτελείωτη. Νὰ ὁ ἡρωϊκὸς Ἀκρίτας, νὰ ὁ Ἄραμις, νὰ ἡ Ἀργεῖα Τελέσιλλα, νὰ ὁ Ἀρχιλόχος ὁ Πάριος, νὰ ὁ Ἀρχιμήδης ὁ Μαθηματικὸς, νὰ ὁ Ἀτρόμητος Ἀχιλλεύς, νὰ ὁ Ἀτρόμητος Μενελικ (ἀλλὰ χωρὶς τὴν Βασίλισσαν Ταῖτου!) νὰ ἡ αὐτοκράτειρα Εὐδοκία, νὰ ἡ Ἀρροδίτη τῆς Μήλου, νὰ ὁ Ἄρης, νὰ ὁ Διογένης Λαέρτιος, νὰ ὁ Διόδωτος νὰ ὁ Ἐκνήβολος Ἀπόλλων, νὰ ἡ Εὐπλόκαμος Ἀθηνᾶ, νὰ ὁ κοντούτσικος Ζακχαῖος, νὰ ὁ Ἰακχος Βάκχος, νὰ ὁ Ἰππότης Ἀρτανιάν, νὰ ὁ Κάδμος, νὰ καὶ ὁ ἀθάνατος Καῖσαρ Κασκαμπέλ! νὰ καὶ ὁ Λεοντόκαρδος Λεωνίδας, ὁ Νικητῆς τῶν Θερμοπυλῶν, νὰ ὁ Λαοδάμας, νὰ ὁ Κωνσταντῖνος Παλατολόγος, νὰ ὁ Κοριολάνος, νὰ ἡ Μήδεια... Μὰ ποῦ βρέθηκα ὄλοι αὐτοὶ μαζί!

— Μὰ δὲν σου εἶπα τί τρέχει; εἶπεν ὁ Κρίνος.

— Ἄς εἶνε! τί τρέχει καὶ τί πετᾷ μοῦ το εἶπε καὶ ὁ κύριος ἐαυτὸς μου... Αὐταὶ αἱ τρεῖς μετὰ τὰ λευκά που ἐμβαίνουν τώρα ποταεῖ εἶνε;

— εἶνε αἱ τρεῖς Παρθέναι: Ἡ Καρυαῖτις Παρθέναι... ἡ Ἐστιαῖς Παρθέναι καὶ ἡ Ἐλικωνιάς Παρθέναι.

— Ὡ! ὦ! τί εἶνε ἐκεῖ; τί γυρεύουν αὐτὰ τὰ ζωηρότατα μικρά; ἠρώτησα, ἐξαφνισθεὶς ἀπὸ μίαν συνοδείαν μικρῶν, ἡ ὁποία εἰσέβαλε ζωηρῶς.

— εἶνε τὰ μικρά μας, εἶπεν ὁ ξεναγὸς μου. Ἐκείνη εἶνε ἡ Μικρὰ Φιλόσοφος, ἡ ἄλλη ἡ Μικρὰ Μελίσσα, αὐτὸς ὁ Μικρὸς Γίγας, ἐκεῖνος ὁ Μικρὸς Ἡρως, ἐκεῖνος ὁ Μικρὸς Γέρον. Κοντὰ τοὺς πηγαίνου, ὡς μικροὶ καὶ αὐτοί, ὁ Μέλλων Στρατηγὸς, ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνις καὶ ἡ Ναυτοπούλα.

— Ἀμὲ ἐκεῖνος ὁ Κάτασπρος Ἀράπης τί γυρεύει κοντὰ τοὺς;

— Αὐτὸς πηγαίνει πάντοτε μαζί μετ' ὁ Μικρὸν Γίγαντα καὶ τὸν Μικρὸν Γέροντα, ἐπειδὴ καὶ οἱ τρεῖς εἶνε σχήματα... ὀξύμωρα.

— Ἐννόησα.

Συγκινηθεὶς τότε διέδραμεν ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος καὶ πρὸ πάντων ἐμέ. Εἰσήρχετο νέα συνοδεία. Ἐπὶ κεφαλῆς ἐβάδιζε μίαν μικρὰ Ἐανθομαλλοῦσα, κρα-

τοῦσα μίαν εἰκόνα εἰς τὰς χεῖρας τῆς. — εἶνε ἡ Ἐανθὴ Ἑλληνοπούλα, εἶπεν ὁ εὐγενέστατος Κρίνος.

— Τὸ βλέπω ἄλλ' αὐτοὶ οἱ μικροὶ ἀρειμάνιοι μετὰ τὰς φουστανέλλες, ποιοὶ εἶνε;

— Ὁ πρῶτος εἶνε ὁ Φιλόδοξος Ἑλληνη, ὁ ἄλλος ὁ Φιλόπατρις Ἑλληνη, ἐκεῖνος ὁ Γενναῖος Ἑλληνη καὶ ἐκείνη ἡ μικρὰ μετ' ἡν ἔθνικὴν ἐνδυμασίαν, ἡ Γενναῖα Ἑλληνίς. Ἡ ὠραία ἐκείνη εἰκὼν, τὴν ὁποίαν φέρου, παριστάνει τὴν Μάχην τοῦ Μαραθῶνος. Πλησίον των βαδίζει ἡ Ἄπτερος Νίκη— Ἄπτερος, διὰ νὰ μὴ πετᾷ ποτὲ ἀπὸ ἡμᾶς — κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖράς τῆς ἕνα Στέφανον Κότινον, διὰ τοὺς μέλλοντας Ὀλυμπιονίκας.

Τὴν εἰσοδὸν τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς συνοδείας ἐχειροκρότησαν ὄλοι: μοῦ ἐφάνη δὲ ὅτι ἤκουσα πάλιν τὴν Ποιμενικὴν Φλογέραν νὰ τονίζῃ ἀπὸ μακρὰν τὸν ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας.

Καὶ ἡ αἴθουσα — διότι ἐνόμιζον ὅτι εὐρίσκομαι εἰς μίαν ἀπέραντον αἴθουσαν, μ' ἕνα λαμπτήρα, ἠλεκτρικὸν ἡλίον, ὡς Ἀγρυπνον Φάρον, — ἐγέμισεν ὅλη. Τόπος ἄλλος δὲν ὑπῆρχε καὶ ἐν τούτοις εἰσῆρχοντο ὄλονεν. Εἰς τὸ βάθος ἔβλεπα πολλὰς φυσιογνωμίας γνωστὰς, τὰς ὁποίας ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶδα καὶ εἰς τοὺς ἄλλους μου Ρεμβασμοῦς... Καὶ ἦσαν τόσον πολλαὶ ὥστε τα ἔχασα πλέον. Ἄν δὲν ἦτο πλησίον μου ὁ καλὸς Κρίνος, δὲν θὰ διέκρινα τίποτε.

— Νά, ἰδὲς. Ἀνανία, καὶ αὐτὴν τὴν ἀνθοστόλιστον συνοδείαν. εἶνε ὁ Βασιλεὺς τῶν Δασῶν ἀκρατῶντας ἀπ' τὸ χεῖρὶ τὸ παιδί του τὸ Παιδίον τῶν Δασῶν. Τοὺς ἀκολουθοῦν ἡ Ἀμαρυλλίς καὶ ἡ Νεράιδα τοῦ Γιαλοῦ. Ἀπὸ πίσω ἔρχεται μόνος καὶ ρεμβὸς ὁ Ἐρμημίτης... Ἄλλὰ ἰδὲς...

Ὁ Κρίνος διεκόπη. Εἰς τὴν αἴθουσαν εἰσέβαλον μετ' ὁρμὴν δύο παιδία ζωηρά, θορυβῶδη, τὰ ὁποῖα ἔκαμαν εὐθύς τὸν κόσμον ἄνω κάτω καὶ ἤρχισαν νὰ τοὺς πειράζου ὄλους.

— εἶνε τὸ Ἀρχιζιζάνιον καὶ τὸ Δαιμονάκι! εἶπεν ὁ Κρίνος γελῶν, ἐνῶ ἔτρωγε μίαν φάπαν ἀπὸ τὸν πρῶτον μικρὸν ἄτακτον.

— Πρόσεχε τὰ πῆταλά σου, φίλε μου, τῷ εἶπε τὸ Δαιμονάκι.

— Ἄ, μὰ αὐτὰ τὰ παιδία εἶνε Σπίρτο Μονάχο! εἶπα γελῶν μετ' ἡν καρδίαν μου. Ἄλλὰ τὴν παιδρότητα ἐμέλλε νὰ διαδεχθῇ τρόμος... Ἐπάγωσα!

Ἐν θηρίον εἰσέβαλλεν εἰς τὴν αἴθουσαν... Ἦτο ὁ Μινώταυρος... Ἄλλοι μόνον! Ὄ μὰς φάγη ὄλους... Ποῦ εἶνε τώρα ὁ Θησεύς;

Εἰς τὴν στιγμὴν ὁμοῦ εἰσῆλθεν ἡ Μέδουσα καὶ ἐβάλε τὸν ἄγριον Μινώ-

ταυρον εἰς τὴν θέσιν του. Ἦρκεσε διὰ νὰ τον μαρμαρώσῃ μίαν τῆς ματιᾶ. Καὶ ὑστερὰ ἐσκαπῆθη διὰ νὰ μὴ μαρμαρώσουν καὶ οἱ ἄλλοι.

Καὶ ἤρχισεν ἡ διασκέδασις, ἡ μεγάλη καὶ ἀλησμόνητος διασκέδασις. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδία συνωμίλου, ἐγέλων, ἐγνωρίζοντο, συνεδέοντο, ὄχι πλέον διὰ φιλίας, ἀλλὰ δι' ἀδελφότητος. Αἱ ἐρωτήσεις καὶ αἱ ἀπαντήσεις διεσταυροῦντο. Ἦτο ἐν εἶδος ἀνακρίσεως εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἐν ὑπέβαλλε τὸ ἄλλο. Τὰ μικρὰ τῶν Μυστικῶν τὰ ἔλεγον χαμηλοφῶνως ἀλλὰ ἐγὼ τα ἤκουα ὄλα.

— Ποῖον χρῶμα προτιμᾶτε; ἠρώτα ὁ εἰς.

— Τὸ χρῶμα τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας, ἀπήντα ἄλλος.

— Ποῖον ἄνθος σᾶς φαίνεται ὠραιότερον;

— Ὁ Κυανὸς Κρίνος καὶ ἡ Καμέλια.

— Ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον πρότερον;

— Τὸ νὰ εἶνε κανεὶς Ἀνοικτόκαρδος.

— Ποῖον τὸ χειρότερον ἐλάττωμα;

— Τὸ νὰ γίνετα κανεὶς Πέτρα Σκαθάλου.

— Ποῖον εἶνε τὸ ἰδανικὸν τῆς εὐτυχίας;

— Τὸ νὰ εἶνε κανεὶς Μονογενής.

— Ποῖον ἥρωα μυθιστορήματος συμπαθεῖτε περισσότερο;

— Τὸ Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον καὶ τὸν Κληρονόμον τοῦ Ροβινσώως.

— Ποῖον ἥρωα δράματος;

— Τὴν Δούκισσαν τῶν Ἀθηνῶν.

— Ποῖον ζῶον ἀγαπᾶτε περισσότερο;

— Τὴν Χρυσόκερυν Ἐλαφον.

— εἰς τί σᾶς ἀρέσει νὰ καταγίνεσθε;

— Ὁ ἔλω νὰ εἶμαι Υἱὸς τῆς Καλλιτεχνίας.

Καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν ἐξηκολούθει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐνῶ τὸ ἐνδιαφέρον μου ἐγένετο ὄλονεν ζωηρότερον, διότι εἶχα μεγάλην περιέργειαν νὰ μινθῶν τὰς προτιμήσεις καὶ τὰς ἰδέας τῶν μικρῶν μας φίλων...

Ἄλλὰ δυστυχῶς τὸ ὄνειρον δὲν διήρκεσε πολὺ — καὶ ἐξόπνησα.

Καὶ τώρα ἐν Γαλήνῃ Ψυχῆς, πρέπει νὰ σας ἐξηγήσω τὸ ὄνειρόν μου καὶ τοὺς Ρεμβασμοῦς μου. Ρεμβάζω καὶ ὄνειρεύομαι ἀφότου ἡ κυρία Διάπλασις μοῦ ἀνεκοίνωσε πρὸ μηνῶν τὴν μεγάλην καινοτομίαν, τὴν ὁποίαν ἐτοιμάζει διὰ τὸ 1897.

Οἱ μικροὶ μας φίλοι, ἴσοι θέλου νὰ γνωρισθῶν μετὰ τῶν καλλίτερα, θνητοτάλλασσον διὰ τῆς Διαπλάσεως ταῦτα τετράδια καὶ οὕτω θὰ μινθῶνουν εἰ φρονεῖ καὶ τὴν προτιμᾷ ἕκαστος. Κατόπιν τὰ τετράδια αὐτὰ θὰ δένωνται καὶ θάποτελοῦν ἐν ὠριότατον καὶ περσιεργότατον Λεύκωμ. Ὁ ὁμολογήσετε βεβαίως ὅτι καλλίτερος τρόπος γνωρι-

μίας καὶ ἀδελφοποιήσεως ὄλων μας τῶν φίλων, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθῇ. Ἰδοὺ καινοτομία διὰ τὴν ὁποίαν θὰ χαρῆ καὶ ἡ Ἐλευθέρα Ἑλλάς καὶ ἡ Δούλη Ἑλλάς! Τὰς λεπτομερείας καὶ τὸν ὄργανισμὸν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν θὰ ἰδῆτε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸ προσεχὲς φυλάδιον. Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

TAMEION ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

TETARTON ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Table with 2 columns: Donor names and amounts. Includes entries like 'Εκ προηγούμενων εισφορών Δρ. 69,05', 'Χρυσή Πεταλούδα', 'Συνδρομητὶς ἐκ Πατρῶν ἀγωνίμου', 'Ὁραία Κέρκυρα', 'Εὐαίσθητος Καρδία', 'Μάχη τοῦ Μαραθῶνος'.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς θυέλλης, καθ' ἣν σιγμὴν ἢ βροχὴ ἦτο εἰς τὸ ζενίθ, ὁ Χαλασμός Κόσμου ἀνακράζει: — Κρίμα! καὶ θὰ γίνῃ μούσκεμα τὸ γράμμα που ἔστειλα τὸ πρῶτ' εἰς τὴν «Διάπλασιν».

Ὁ Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ ταξιδεύει μετ' ὁν σιδηρόδρομον. «Ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος, σκέπτεται, εἴμεθα ἐξ ἐπιβάται, ἐνῶ εἰς τὸ ἀπέναντι μόνον πέντε.» Ἄς καθῆσω λοιπὸν εἰς τὸ ἀπέναντι νὰ ἔχω μεγαλύτεραν εὐρυχωρίαν.»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αἱ δηλώσεις ἐξακολουθοῦν. Ὁ Ἀρτάνιος Παυλίνης θέλει νὰ τον ἐγγράψω εἰς τὸν κατάλογον τῶν δηλωσάντων (ἀλλὰ δὲν μου λέγει καὶ ποῖος μεγαλύτερος θὰ τον συνοδεύῃ) ἐπίσης δηλώνει συμμετοχὴν καὶ ὁ Τίος τῆς Καλλιτεχνίας, ὁ ὁποῖος βεβαίως θὰ ἔλθῃ μετ' ὁν πατέρα του, διάσημον Ἕλληνα καλλιτέχνη. — Μοῦ ἀναγγέλλει ὅτι θὰ παρευρεθῇ καὶ ὁ Ἀνδρόδοτος μετ' ὁν ἀδελφόν του Κοραῆν, τῷ ἀπαντῶ δὲ εἰς τὴν ἐρωτήσιν του, ὅτι δὲν ἀρῶσθαι ἀκόμη ἡ ἡμέρα τῆς ἐορτῆς. — Καὶ ὁ Σειρομάχος Κοκάρδας ἐπιθυμῶ νὰ παρευρεθῇ καὶ μ' ἐρωτᾷ εἰ πρέπει νὰ κάμῃ. Ἄς το δηλώσῃ λοιπὸν πρὸς τὸν κ. Σίλωνα Συρμόπουλον εἰς Καλάμας καὶ ἄς του γράψῃ ποῖος θὰ τον συνοδεύῃ. — Ὁ Δημήτριος Χατζήτοκος ἦλθεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι θὰ παρευρεθῇ μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ πατρὸς του καὶ τῆς μικρᾶς του ἀδελφῆς νὰ μὴ λησμονήσῃ ὅμως νὰ γράψῃ αὐτὰ εἰς τὸν κ. Συρμόπουλον. — Ἡ Μήδεια δηλώνει ὅτι θὰ ἔλθῃ. — Τὸ Ἀρχιζιζάνιον προτίθει νὰ λάθουν μέρος εἰς τὴν Κυριακὴν καὶ οἱ ἔκτος τῶν Ἀθηναίων συνδρομητῆται δι' ἀντιπροσώπων, τοὺς ὁποῖους νὰ διορίζου ἐκ τῶν ἐδῶ συνδρομητῆται μου κατ' ἐκλογὴν των. Ὁραῖον εἶνε τὸ σχέδιον ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ δι' ἐπιστολῶν συνανόσις θὰ ἀπαυτοῦσε πολὺν καιρὸν, ἡ δὲ ἐορτὴ πρέπει νὰ γίνῃ

σύντομα, δηλαδὴ πρὸ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. (Αὐτὰ μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου.) Αἱ μέχρι τοῦδε δηλώσεις ἐξαφαλίζου πλέον τὴν τέλει τῆς ἐορτῆς. Τώρα λοιπὸν θὰ συνεννοηθῶ μετ' ὁν λαθόντας τὴν πρωτοβουλίαν καὶ μετ' ἡν ἐπιτροπὴν τῶν Κυριῶν, ἡ ὁποία θανάλαβῃ τὴν ἐπιστάσιαν τῆς ἐορτῆς καὶ θὰ σας πληροφορήσω πότε καὶ ποῦ θὰ τελεσθῇ ἡ ἐορτὴ καὶ ὄλα ὅσα θὰ γίνου κατ' αὐτὴν. Οἱ ἐπιθυμούντες νὰ λάθουν μέρος ἔχουν καιρὸν ἀκόμη νὰ δηλώσουν καὶ πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς τὸν κύριον Συρμόπουλον. Διότι ἐσκέφθημεν νὰ παρατείνωμεν τὴν προθεσίαν πέραν τῆς 15ης Δεκεμβρίου, διὰ νὰ μὴ ἀδικηθοῦν οἱ νέοι συνδρομητῆται τοῦ 1897.

Τὸ ἔσπαθωμα. — Ἐσπαθώσε καὶ ἡ Ἐλευθέρα Ἑλλάς καὶ ἐπέσειν ὄλας τὰς συμμαθητοῖς τῆς νὰ γίνου συνδρομητῆται μου. Καὶ ὁ Τίος τῆς Καλλιτεχνίας, ἔσπαθώσε καὶ ἀναμῆνεν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν του. Ἐσπαθώσε καὶ ὁ Ἀτρόμητος Λέων καὶ μοῦ ἔκαμε ἕνα συνδρομητῆτην. Ὅλους αὐτούς τοὺς εὐχαριστῶ καὶ ἀναμῆνω ἀκόμη... ἀναμῆνω. Τί χαρὰ, ἂν διὰ τοῦ ἐσπαθώματος αὐτοῦ ἐδιπλασιαζόντο οἱ συνδρομητῆται μου. Νὰ ἐβλέπατε τότε βελτιώσεις καὶ καινοτομίας καί... καί...

Βροχηδὸν ἔρχονται αἱ ἀπαντήσεις εἰς τὴν Δ' Κυριακὴν καὶ αἱ ἀναγνώσεις τῶν συνδρομῶν διὰ τὸ 1897. Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ εἰδοποιῶ ἕνα ἕκαστον διὰ τῆς «Ἀλληλογραφίας» ὅτι ἔλαβα εἴτε τὴν ἀπάντησίν του εἴτε τὴν συνδρομὴν του, διότι εἶνε πάρα πολλοί.

Ἐπιθυμῶ ἤρχισαν νὰ ἐνθυμοῦνται πολλοὶ καὶ τὸ «Τάμειον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν.» Δὲν το ἔλεγα ἐγὼ;...

Ὅσοι θέλου νὰ εἶνε βέλαιοι, Σοφὲ Πιττακέ, ὅτι ἡ συνδρομὴ των θὰ φθάσῃ ἐγκαίρως εἰς τὸ γραφεῖόν μου, πρέπει νὰ τὴν στέλλου ἀπὸ πειθεῖας πρὸς τὸν κ. Ν. Παπαδόπουλον, ὅπως λέγει καὶ τὸ Δελτίον τῆς Ἐγγραφῆς.

Ἀγριοπούλου τῶν Φαρῶν, σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Ἄλλὰ δὲν ἔλαβα τὴν προηγουμένην ἐπιστολήν σου μετὰ τὰς 5 δραχμὰς διὰ τὸ Παιδικὸν θέατρον, περὶ τῆς ὁποίας μου γράφετε. Φωστὴρ τῆς Θεσσαλίας, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ μετ' ὁν ζῆλον που ἔχεις ἐλπίω ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ το πραγματοποιήσῃς.

